

Arrest

nr. 43 638 van 20 mei 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 1 maart 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 januari 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 26 maart 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 april 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. VAN DE SIJPE, die loco advocaat C. COLOGNE verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

"U verklaart een Nigeriaans staatsburger te zijn van Yoruba-origine, afkomstig van Osugbu (Osu-state). Tot eind 2008 was uw naam Oladepo Taofeek Wale maar omdat u, samen met uw familie van religie veranderde (van moslim naar christen), wordt u sindsdien Bisiriyu Olatonde genoemd. Om uzelf te beschermen tegen gewapende bendes besloot u in 2005 lid te worden van OPC (Oodua Peoples Congress). U werd in de organisatie opgenomen na het aanbrengen van markeringen op uw gezicht en na het afleggen van een eed. U diende ook iets te eten waardoor u immuun werd voor wapens. De OPC in Osugbu stond eenmaal per jaar in voor de ordehandhaving tijdens een lokaal festival waarbij werd samengewerkt met de politie. Ook als er verkiezingen waren stond de OPC in voor ordehandhaving.

In november 2008 werd u samen met een twintigtal andere leden van OPC naar Jos gestuurd om daar een einde te maken aan de onlusten aangaande de lokale verkiezingen. U kreeg een zone in de

stad toegewezen waar u 's nachts diende te patrouilleren. Jullie werkten er samen met de politie. U bleef daar ongeveer twee weken. De gevechten waren beëindigd maar de lokale moslims wilden echter dat de gevechten bleven doorgaan en toen jullie vertrokken begonnen de moslims (Hausa) in Jos het OPC te verwijten dat het problemen maakte.

Teruggekomen in Osoyibo hoorden de Hausa daar wat over OPC in Jos werd gezegd. Hierdoor stonden ze vijandig tegenover het OPC.

U vernam van een vriend van uw vader dat leden van OPC die naar Jos waren geweest gezocht werden door de Hausa. Uw vader informeerde zich bij de leiders van OPC die stelden dat er niets van aan was. Later hoorde u echter opnieuw van een vriendin dat de Hausa OPC-leden zochten.

U vreesde niet dat ze u konden doden, aangezien u als OPC-er beschermd was, maar u vreesde wel ontvoerd te zullen worden.

Daarom besloot uw vader dat het beter was dat u naar Lagos zou gaan, naar uw neef. Daar vernam u dat een jongen die samen met u in Jos was, werd aangevallen door Hausa. Daarna werd nog een vriend van u beschoten. Daarom kwam u in Lagos niet buiten. De leiders van OPC onderhandelden met de Hausa-leiders maar dat loste niets op. U bleef iets meer dan een maand in Lagos. Omdat u vernam dat de Hausa ook in Lagos aanwezig waren vroeg u aan uw oom u eender waar te brengen.

Op 21 januari 2009 verliet u Nigeria. Op 22 januari 2009 kwam u in België aan waar u op 26 januari 2009 asiel vroeg."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Er moet worden vastgesteld dat u onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald waaruit blijkt dat u uw land heeft verlaten uit een vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, of dat u zich kan beroepen op bedoelde vrees in geval van een eventuele terugkeer naar uw land.

Vooreerst haalt u onvoldoende elementen aan waaruit blijkt dat u niet op de bescherming van de Nigeriaanse autoriteiten zou kunnen rekenen.

U verklaarde niet naar de politie gegaan te zijn. U meent echter wel dat ze u zouden kunnen beschermen maar dat u hen eerst zou moeten betalen (zie gehoor CGVS, p.7). U zegt hen niet te vertrouwen.

Uit uw eerdere verklaringen voor het CGVS blijkt echter dat u in het verleden in uw eigen dorp reeds pleegde samen te werken met de lokale Nigeriaanse politiediensten (zie gehoor CGVS, p.4). Ook in Jos werkten jullie, volgens uw verklaringen, samen met de politie (zie gehoor CGVS, p. 5).

Het is dan ook uiterst merkwaardig dat, wanneer u zelf bescherming nodig had, u geen beroep deed op de politie omdat u hen zou moeten betalen. Bovendien betreft het hier een loutere veronderstelling van uwentwege die niet gebaseerd is op enige objectieve vaststelling of op een ervaring. Het is bovendien niet aannemelijk dat u persoonlijk met de OPC de Yoruba-minderheid in Jos zou gaan beschermen, maar in uw eigen dorp geen bescherming zou kunnen krijgen tegen de Hausa-minderheid aldaar.

Verder dient te worden vastgesteld dat, aangezien u geen problemen met de Nigeriaanse autoriteiten aanhaalt, u onvoldoende elementen aanbrengt waaruit zou blijken dat u zich, om aan uw problemen in Osoyibo te ontkomen, niet elders in Nigeria zou kunnen vestigen zonder problemen. Immers, u verklaarde zelf dat, aangezien Osoyibo klein is, iedereen er weet dat u in Jos was (zie gehoor CGVS, p. 6).

Uit deze verklaring blijkt dat uw probleem eerder lokaal van aard is en dat, wanneer u zich zou vestigen in een plaats (in Nigeria) waar men u niet kent en niet weet dat u naar Jos ging, u geen problemen zou ondervinden.

Ook uit de informatie waarover het CGVS beschikt (zie kopie in uw administratief dossier) blijkt trouwens dat een hervestiging binnen Nigeria bijna altijd een optie is om aan vervolging door anderen dan de autoriteiten te ontsnappen.

U haalt geen enkel valabele reden aan om dit te weerleggen. Uw bewering dat de Hausa in Nigeria overal aanwezig zijn en daardoor uw belagers u overal zouden vinden is slechts een veronderstelling die u met geen enkel objectief element ondersteunt.

Bovendien blijkt dat u vóór uw vertrek uit Nigeria nog meer dan een maand in Lagos verbleef (zie gehoor CGVS, p.7).

Hoewel u verklaarde dat u daar binnen verbleef, haalt u nergens in uw verklaringen aan dat u daar gezocht werd. U haalt trouwens ook geen enkel element aan waaruit kan blijken dat u persoonlijk in Nigeria daadwerkelijk gevisieerd of vervolgd werd door de Hausa.

Immers, nergens uit uw verklaringen blijkt dat u persoonlijk aangesproken of aangevallen werd. U vernam enkel via derden dat de OPC-ers die in Jos waren gezocht werden, een gerucht dat trouwens werd ontkend door uw OPC-leider (zie gehoor CGVS, p.6). U verklaarde ook niets over het feit dat u na uw vertrek naar Lagos nog gezocht werd in uw dorp of dat men u in uw woning daar kwam opzoeken, wat merkwaardig is aangezien u wel de vervolging van anderen aanhaalt en blijkbaar toch nog contact had met uw familie in het dorp (zie gehoor CGVS, p. 6).

Ook deze vaststelling tast de ernst van uw persoonlijke problemen verder aan.

Gelet op het voorgaande kan in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden vastgesteld.

De documenten die u in het kader van uw asielaanvraag voorlegde wijzigen hetgeen hiervoor werd gesteld niet. Immers, vooreerst dient te worden vastgesteld dat al deze documenten opgesteld zijn op naam van Oladepo Taofeek Wale, wat zoals u verklaarde uw vroegere moslim-naam is (zie gehoor CGVS, p. 1). U legt echter geen enkel document voor waaruit blijkt dat u intussen van naam veranderd bent en Bisiriyu Olatonde zou heten. Bovendien wordt de inhoud van de door u voorgelegde documenten (schoolattesten, attest van uw local government, lidkaart OPC) in bovenstaande motivering niet in twijfel getrokken.”

1.3. De Commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de rechtspleging

Gelet op de kosteloosheid van de onderhavige procedure, moet verzoekers vraag tot het bekomen van de kosteloze rechtspleging zonder voorwerp beschouwd worden.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoeker laat in zijn verzoekschrift van 15 februari 2010 gelden dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is en voert een schending aan van artikel 62 van voormelde wet van 15 december 1980, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en voert ook een schending in van artikel 48/3 van voormelde wet van 15 december 1980.

Volgens verzoeker is de motivering van de Commissaris-generaal onjuist die stelt dat het merkwaardig is dat hij geen beroep deed bij de politie omdat hij verklaarde hen te zullen moeten betalen, terwijl hij verklaarde in het verleden reeds samengewerkt te hebben met de politie.

Verzoeker laat gelden dat uit zijn vroegere samenwerking met de politie in zijn land niet mag afgeleid worden dat hij niet zou moeten betalen om nu bescherming te krijgen van de politie en dat er slechts op *“effectieve bescherming kan gerekend worden, deze praktijken in aanmerking nemend”*.

Verzoeker wijst er verder op dat de Commissaris-generaal in zijn beslissing verwijst naar algemene informatie, maar dat hij deze niet verduidelijkt zodat de bestreden beslissing derhalve niet afdoende gemotiveerd is.

Verzoeker verklaart niet te begrijpen hoe er volgens de Commissaris-generaal van een risico op vervolging geen sprake kan zijn gezien deze laatste zijn geloofswijziging en zijn aansluiting bij de OPC niet betwist. Verzoeker stelt dat de situatie voor politiek geëngageerde Christenen niet stabiel is en dat de Commissaris-generaal dit als *“risicovol”* beoordeelt.

Verzoeker herhaalt dat hij niet kan rekenen op een afdoende bescherming in zijn land van herkomst en voegt er aan toe dat vluchten binnen Nigeria zelf geen optie is. Hij verduidelijkt dat *“het is ongetwijfeld zo dat de stad anoniemer is maar dit element op zich biedt geen uitsluiting van problemen”*.

Verzoeker vraagt om van hem de hoedanigheid van vluchteling te erkennen.

3.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De Commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.3. De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De Raad wijst er op dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming; van een asielzoeker mag inderdaad worden verwacht dat hij eerst alle mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in zijn land.

Verzoeker verklaart vervolgd te worden door de Haussa en stelt dat hij niet kan rekenen op afdoende bescherming in zijn land van herkomst. Aldus moet verzoeker aantonen dat de autoriteiten in zijn land geen bescherming kunnen of willen bieden tegen de beweerde vervolging of ernstige schade.

De Raad stelt echter vast dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker geen enkele poging heeft ondernomen om nationale bescherming te verkrijgen.

Verzoeker blijft bijgevolg in gebreke aannemelijk te maken dat de overheid in zijn land van herkomst geen bescherming kan of wil bieden. Zijn verweer dat hij de politie moet betalen alvorens bescherming te krijgen is leen blote bewering; verzoeker laat na dit te staven met enig begin van bewijs.

In tegenstelling tot wat verzoeker lijkt te insinueren dient de Commissaris-generaal niet te bewijzen dat niet uitgesloten is dat betaling nodig is voor politiebescherming en in casu moeilijk op effectieve bescherming kan worden gerekend; de bewijslast rust op verzoeker (zie hoger).

Bovendien blijkt uit de informatie door de Commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier -waarin verzoeker inzagerecht heeft-, dat hervestiging binnen Nigeria quasi altijd een optie is om aan vervolging door andere actoren dan de autoriteiten, te ontkomen.

In casu geldt dit zeker gezien vastgesteld dient te worden dat de problemen van verzoeker lokaal van aard zijn. Zo leest de Raad in het verhoorverslag van 20 november 2009 dat verzoeker zelf verklaarde dat Osugbu een klein dorp is en dat iedereen hem en zijn vader kent (p. 6).

Verder wijst niets in verzoekers verklaringen er op dat hij ofschoon hij nog contact had met familie in zijn dorp, na zijn vertrek naar Lagos nog gezocht werd in zijn dorp of dat men hem in zijn woning daar kwam opzoeken.

Verzoeker licht in zijn verzoekschrift trouwens niet toe op welke wijze of op welk punt concreet de aangehaalde informatie, vervat in het administratief dossier, niet of niet afdoende verduidelijkt of voor hem onduidelijk is. De enkele bewering dat *“de verwijzing naar informatie niet verduidelijkt wordt”*, is geen dienstige grief.

De Raad wijst er op dat het aan de kandidaat-vluchteling is om aan te tonen dat de mogelijkheid tot hervestiging in zijn land van herkomst waartoe de Commissaris-generaal besloot op basis van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, geen optie is. De bewijslast ligt immers (zie hoger) bij de asielzoeker.

Verzoeker beperkt er zich echter toe tot het louter betwisten van de vaststellingen van de Commissaris-generaal hieromtrent zonder deze vaststellingen te weerleggen, en tot het omkeren van de bewijslast.

Zijn uitleg dat *“het is ongetwijfeld zo dat de stad anoniemer is maar dit element op zich biedt geen uitsluiting van problemen”*, volstaat niet om de objectieve en betrouwbare informatie van de Commissaris-generaal te weerleggen.

De Commissaris-generaal heeft dan ook terecht geoordeeld dat verzoekers bewering dat de Hausa in Nigeria overal aanwezig zijn en dat zijn belagers hem overal kunnen vinden, slechts een veronderstelling is die hij met geen enkel objectief element ondersteunt.

De Raad benadrukt overigens dat het voor de kandidaat-vluchteling niet volstaat te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst -*“de situatie van politiek geëngageerde Christenen in Nigeria is niet stabiel”*-, om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Tenslotte merkt de Raad op dat verzoeker in zijn verzoekschrift geen verweer biedt op de vaststelling in de bestreden beslissing dat hij geen enkel element aanbrengt waaruit kan blijken dat hij in Nigeria daadwerkelijk werd vervolgd door de Hausa. De Raad schaaft zich dan ook achter de motivering dat deze vaststelling de ernst van zijn problemen aantast.

Dat verzoeker lid is van de OPC kan de bovenstaande conclusies niet wijzigen.

Wat voorafgaat voert tot het besluit dat verzoeker niet aantoont dat hij, in zoverre hij al effectief het risico zou lopen vervolgd te worden, quod non, geen bescherming kan krijgen in zijn land van herkomst. Bovendien maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij niet over een binnenlands vluchtalternatief beschikt. Van verzoeker wordt dan ook de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van voormelde wet van 15 december 1980, niet erkend.

De bestreden beslissing houdt dan ook geen schending in van artikel 48/3 van voormelde wet.

3.4. Verzoeker roept ook een schending in van artikel 48/4 van voormelde wet van 15 december 1980. Hij beweert dat *“het staat vast”* dat zijn overtuiging *“problematisch is bij een terugkeer in die mate dat ze schadelijk is”* en vraagt om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.5. De Raad stelt vast dat verzoeker zich voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus beroept op de feiten die hij heeft aangehaald in het kader van zijn asielrelaas.

Verzoeker heeft zijn vervolgingsfeiten niet aannemelijk gemaakt. Derhalve kan ook de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet van 15 december 1980 niet worden toegekend.

De Raad merkt ook hier op dat verzoeker evenmin aantoon dat hij geen bescherming zou kunnen krijgen in zijn land van herkomst.

De Raad weigert bijgevolg ook om aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet van 15 december 1980 toe te kennen.

De bestreden beslissing houdt dan ook geen schending in van artikel 48/4 van voormelde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig mei tweeduizend en tien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE